

מסכת עבודה זרה

פרק ה

א. השוכר את הפועל לעשות עמו כיון נסד, שוכרו אסור. שוכרו לעשות עמו מלאכה אחרת, אף על פי שאמר לו העבר לי חבית של יין נסד ממקום למקום, שוכרו מותר. השוכר את החמור להביא עליה יין נסד, שוכרה אסור. שוכרה לישב עליה, אף על פי שהניח הגוי לגינו עליה, שוכרה מותר:

ב. יין נסד שנפל על גבי ענבים, ידיחו והו מותרות. ואם היו מבקעות, אסורות. נפל על גבי תאנים או על גבי תמרים, אם יש בהן בנותן טעם, אסור. מעשה בביתוס בן זנון שהביא גרוגרות בספינה, ונשתברה חבית של יין נסד ונפל על גביהן, ושאל לחכמים והתירום. זה הכלל, כל שבהנאתו בנותן טעם, אסור. כל שאין בהנאתו בנותן טעם, מותר, כגון חמץ שנפל על גבי גריסין:

ג. נכרי שהיה מעביר עם ישראל כדי יין ממקום למקום, אם היה בקזקת המשתמר, מותר. אם הודיעו שהוא מפליג, כדי שישתם

וַיִּסְתֵּם וַיִּגְבַּ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כִּדִּי שְׂיִפְתָּח וַיִּגּוֹף וְתִגְבַּ:

ד. הַמִּנִּיחַ יֵיבֹו בְּקֶרֶן אוֹ בְּסִפִּינָה וְהִלֵּךְ לוֹ בְּקַפְנִדְרִיָּא, וְכִנְסָ לַמַּדִּינָה וְרַחֲץ, מִתֵּר. אִם הוֹדִיעֵו שֶׁהוּא מִפְּלִיג, כִּדִּי שְׂיִשְׁתֵּם וַיִּסְתֵּם וַיִּגְבַּ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כִּדִּי שְׂיִפְתָּח וַיִּגּוֹף וְתִגְבַּ. הַמִּנִּיחַ נִכְרִי בְּחִנוּת, אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא יוֹצֵא וְנִכְנָס, מִתֵּר. וְאִם הוֹדִיעֵו שֶׁהוּא מִפְּלִיג, כִּדִּי שְׂיִשְׁתֵּם וַיִּסְתֵּם וַיִּגְבַּ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כִּדִּי שְׂיִפְתָּח וַיִּגּוֹף וְתִגְבַּ:

ה. הָיָה אוֹכֵל עֲמוֹ עַל הַשִּׁלְחָן וְהַנִּיחַ לְגִינָה עַל הַשִּׁלְחָן, וְלִגִּינָה עַל הַדִּלְבָּקִי, וְהַנִּיחוֹ וַיִּצָּא, מֶה שֶׁעַל הַשִּׁלְחָן, אָסוּר. וּמֶה שֶׁעַל הַדִּלְבָּקִי, מִתֵּר. וְאִם אָמַר לוֹ הָיָה מוֹזֵג וְשׁוֹתֶה, אֶף שֶׁעַל הַדִּלְבָּקִי אָסוּר. חֲבִיּוֹת פְּתוּחוֹת, אָסוּרוֹת. סְתוּמוֹת, כִּדִּי שְׂיִפְתָּח וַיִּגּוֹף וְתִגְבַּ:

ו. בִּלְשֵׁת גּוֹיִם שֶׁנִּכְנָסָה לָעִיר בְּשַׁעַת שְׁלוֹם, חֲבִיּוֹת פְּתוּחוֹת, אָסוּרוֹת. סְתוּמוֹת, מִתֵּרוֹת. בְּשַׁעַת מִלְחָמָה, אֵלּוּ וְאֵלּוּ מִתֵּרוֹת, לְפִי שְׂאִין פְּנָאִי לְנִסְדָּ:

ז. אֲמַנִּין שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁשִּׁלַּח לָהֶם נִכְרִי חֲבִית שֶׁל יֵין נִסְדָּ בְּשִׁכְרוֹ, מִתֵּרִים לוֹמֵר לוֹ תֵּן לָנוּ אֶת דְּמִיָּה. וְאִם מִשְׁנִכְנָסָה לְרִשּׁוֹתָן, אָסוּר. הַמוֹכֵר יֵיבֹו לְנִכְרִי, פָּסֵק עַד שֶׁלֹּא מִדָּד, דְּמִיו מִתֵּרִין. מִדָּד עַד שֶׁלֹּא פָּסֵק, דְּמִיו אָסוּרִין. נִטֵּל אֶת הַמִּשְׁפָּךְ וּמִדָּד לְתוֹךְ צְלוּחִיתוֹ שֶׁל נִכְרִי,

וְחָזַר וּמָדַד לְתוֹךְ צְלוּחֵיתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אִם יֵשׁ בּוֹ עֶכְבֶּת יֵינ, אָסוּר.
הַמַּעֲרָה מִכָּלִי אֶל כָּלִי, אֶת שְׁעָרָה מִמֶּנּוּ, מִתָּר. וְאֵת שְׁעָרָה לְתוֹכוֹ,
אָסוּר:

ח. יֵינ נֶסֶד אָסוּר, וְאוֹסֵר בְּכָל שְׁהוּא. יֵינ בִּינ וּמִיָּם בְּמִיָּם, בְּכָל
שְׁהוּא. יֵינ בְּמִיָּם וּמִיָּם בִּינ, בְּנוֹתֵן טַעַם. זֶה הַכָּלֵל, מִיָּן בְּמִיָּנוּ,
בְּמִשְׁהוּ. וְשֵׁלֹא בְּמִיָּנוּ, בְּנוֹתֵן טַעַם:

ט. אֵלּוֹ אָסוּרִין, וְאוֹסְרִין בְּכָל שְׁהוּ. יֵינ נֶסֶד, וְעִבּוּדָה זָרָה, וְעוֹרוֹת
לְבוּבִין, וְשׁוֹר הַנֶּסֶקֶל, וְעִגְלָה עֲרוּפָה, וְצִפְרֵי מְצָרַע, וְשְׁעַר נְזִיר,
וּפֶטֶר חֲמוֹר, וּבָשָׂר בְּחֶלֶב, וְשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ, וְחֲלִין שְׁנִשְׁחֲטוּ
בְּעִזָּרָה, הֵרִי אֵלּוֹ אָסוּרִין וְאוֹסְרִין בְּכָל שְׁהוּ:

י. יֵינ נֶסֶד שְׁנַפֵּל לְבוֹר, כֵּלּוֹ אָסוּר בְּהִנָּאָה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
אוֹמֵר, יִמָּכֵר כֵּלּוֹ לְנִכְרִי, חוּץ מִדְּמֵי יֵינ נֶסֶד שָׁבוּ:

יא. גַּת שֶׁל אֶבֶן שְׁזִפְתָּה גּוֹי, מְנַגְּבָה וְהִיא טְהוֹרָה. וְשֶׁל עֵץ, רַבִּי
אוֹמֵר, יִנָּגֵב. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יִקְלֹף אֶת הַזִּפְתָּ. וְשֶׁל חֶרֶס, אֵף עַל
פִּי שֶׁקִּלֹּף אֶת הַזִּפְתָּ, הֵרִי זֶה אָסוּרָה:

יב. הַלּוֹקֵחַ כָּלִי תַשְׁמִישׁ מִן הַגּוֹי, אֶת שְׁדִּרְכּוֹ לְהַטְבִּיל, יִטְבִּיל.
לְהַגְעִיל, יִגְעִיל. לְלַבֵּן בָּאוּר, יִלְבֵּן בָּאוּר. הַשְּׁפוּד וְהָאֶסְכָּלָה, מְלַבֵּן
בָּאוּר. הַסִּפִּין, שֶׁפָּה וְהִיא טְהוֹרָה:

